
9

Afscheid van de heer Hijink (SP)

Afscheid van de heer Hijink (SP)

Aan de orde is **het afscheid van de heer H.P.M. Hijink (SP)**.

De voorzitter:

Aan de orde is het afscheid van collega Maarten Hijink. Allereerst een speciaal welkom aan de vrouw en de drie kinderen van Maarten Hijink. De jongste liep hier al echt van de trap af. Ik zei al dat dat de jongste SP'er is die al meteen wil interromperen.

(Hilariteit)

De voorzitter:

Dat zit er dus al goed in, maar ik zei net ook tegen Maarten dat ik nu misschien nog wel meer snap dat hij afscheid neemt; laat ik het zo zeggen. Daarmee doelde ik eigenlijk niet op ...

(Hilariteit)

De voorzitter:

Ik ga nu voorlezen waar ik op doel, want ik ga de afscheidsbrief voorlezen.

"Geachte Voorzitter, beste Vera. Achteraf gezien had ik misschien beter in het najaar van 2006 afscheid kunnen nemen. Ik werkte slechts een maand voor de fractie en onmiddellijk haalde de SP 25 Kamerzetels, het beste resultaat uit de geschiedenis van de partij. Dat was nog eens een mooie kans om op het hoogtepunt te stoppen!

Dat is niet gebeurd en nu zijn we bijna zeventien jaar verder. Ik stopte niet, maar liet me in anderhalve minuut door Agnes Kant overtuigen om haar persoonlijk medewerker te worden. Dat kostte haar weinig moeite. De SP was en is de mooiste, actiefste en gezelligste partij van het land en ik ging dus aan de slag voor Agnes, die destijds nog woordvoerder Zorg was. Ik had nog geen flauw idee dat ik elf jaar later zelf die woordvoerder Gezondheidszorg zou worden. Agnes leerde mij wat hard werken is: hoge eisen stellen, niet opgeven en vooral altijd zorgen dat je op de inhoud de boel op orde hebt.

Na Agnes' vertrek bleef ik op mijn post en werkte ik jaren voor Emile Roemer. Dat waren mooie jaren en we bereikten opnieuw hoogtepunten. In 2012 haalden we zelfs 38 zetels, een bijzonder knappe prestatie, zo'n tien dagen voor de daadwerkelijke verkiezingen."

(Hilariteit)

De voorzitter:

"Werken met Emile Roemer was een groot plezier. Hij heeft Nederland laten zien hoe menselijkheid in de politiek eruitziet, dat je de politieke strijd voert vanuit de werkelijkheid van gewone mensen, de mensen die het vertrouwen in ons hebben gesteld, dat je niet opgeeft maar je vastbijt

in een onderwerp en, bovenal, dat humor een van onze belangrijkste wapens is.

De Tweede Kamer is een plek waar je voor mensen het verschil kunt maken, zelfs moet maken. Verschillende debatten staan in mijn geheugen gegrift, bijvoorbeeld de eerste coronadebatten in maart 2020, toen de onheilspellende sfeer zwaar op iedereen drukte, of het moment waarop de motie van Mirjam Bikker en mij werd aangenomen waarmee 675 miljoen euro extra vrijkwam voor hogere salarissen in de zorg.

Werken in de Tweede Kamer en als volksvertegenwoordiger is bijzonder. Het is tegelijkertijd ook een intensief bestaan. Het grijpt hard in op je privé- en gezinsleven. Voor mij is dat ook de reden om er na al die jaren een punt achter te zetten. 100% inzet voor de SP kun je alleen waarmaken als je niet te vaak het gevoel hebt liever ergens anders te willen zijn. Dankzij mijn vrouw Niké heb ik dat werk kunnen doen en kunnen volhouden. Haar steun was, is en zal onvoorwaardelijk zijn, maar ik voel zelf dat het tijd is om de balans te herstellen, voor haar maar vooral ook voor Arne, Tijn en Lieuwe" — kijk, dat is toch wel heel mooi — "die een vader verdienen die er vaker voor hen is. Daarom maak ik plaats voor een ander.

Uiteraard zal de inzet van de SP voor de zorg en onze zorgverleners doorgaan. De initiatiefwetten om het eigen risico af te schaffen en zorgbuurthuizen te bouwen, zijn klaar en mogen door Jimmy Dijk worden verdedigd. Natuurlijk ga ik zelf niet stilzitten, al weet ik nog niet wat hierna komt. Maar het zal hoe dan ook een plek zijn die past bij de idealen waaraan ik de afgelopen zeventien jaar heb mogen werken. Ik ben dankbaar voor al deze mooie jaren.

Dank aan de SP'ers met wie ik heb mogen werken en aan mijn politieke leermeesters Agnes Kant en Emile Roemer in het bijzonder. Dank je wel, Joran, de steunpilaar onder het zorgteam, Bas, die een goede vriend werd, Rob voor fijne treinreizen en Michiel voor de goede gesprekken en voor het slopen van mij tijdens het hardlopen naar Scheveningen.

Dank ook aan de Kamerleden van andere partijen voor de samenwerking, en de collega's op links voor het samen optrekken tegen de marktwerking in de zorg. Ik dank ook alvast vooraf de Kamerleden die toekomstige moties om de salariskloof in de zorg te dichten aan een meerderheid gaan helpen." Ik kijk nu even naar de andere kant.

"En natuurlijk dank ik ook alle medewerkers van de Tweede Kamer, van de Griffie en de schoonmaak tot het Restaurantbedrijf en Bureau Wetgeving. Zonder jullie zouden de 150 mensen in deze zaal op geen enkele manier hun werk kunnen doen. Het ga jullie goed!

Maarten Hijink."

(Applaus)

De voorzitter:

Beste Maarten,

Vandaag zet je een streep onder het Kamerwerk. Je bent zes jaar Kamerlid geweest, maar was — we hebben het net

gehoord — als medewerker van de SP al veel langer een bekend gezicht in de Kamer.

In je brief maak je heel duidelijk wat je beweegredenen zijn om te vertrekken. Het is een argument dat ik vaker hoor: jouw gezin — vrouw en kinderen — hebben recht op een echtgenoot en vader. Te vaak schiet de aandacht voor hen erbij in door de drukke en veeleisende baan van Tweede Kamerlid. Ik begrijp dat heel goed, en ik denk velen hier in de zaal met mij. Maar toch doet het me zeer als een Kamerlid vroegtijdig vertrekt.

Het is heel jammer dat je de Kamer verlaat. Als woordvoerder Gezondheidszorg, en natuurlijk ook op andere terreinen, ben je goed ingevoerd, scherp en actueel. Als je naar jouw bijdragen in de vele debatten kijkt, naar de vragen die je stelde en naar het wetgevende werk dat je hebt geleverd, blijkt steeds dat je het belang van dat ene individu en de kritiek op het systeem heel goed in balans wist te houden. Ik denk dat het oog hebben voor die balans ook een belangrijk deel van je motivatie uitmaakte om dit werk te doen en de standpunten die je koestert uit te dragen. Je noemde jezelf in dat verband "het gereedschap van mensen: je kunt echt iets betekenen".

Als ik zeg dat je zes jaar Kamerlid bent geweest, spreek ik geen onwaarheid. Maar je sporen in het politieke landschap gaan dus veel verder terug. Ruim twintig jaar ben je politiek actief. Lang geleden, in 2004, stond je al op de markt in Aalten, in je geliefde Achterhoek, om handtekeningen te verzamelen tegen kabinetsbezuinigingen op de zorg. En je SP-hart sprak ook toen al duidelijke taal. Je verzette je tegen het gegeven dat een miljonair evenveel premie betaalt voor zijn zorgverzekering als iemand die bijstand krijgt.

Ook in deze Kamer ben je achter de schermen lang actief geweest. Als persoonlijk medewerker van Agnes Kant en Emile Roemer heb je het handwerk als Kamerlid van zeer nabij kunnen meemaken.

In 2017 was je zelf aan de beurt. Vanuit de coulissen stapte je op het toneel. Dat was wennen, maar gelukkig had je voor de beëdiging nog je trouwpak in de kast hangen, zodat je — het zijn je eigen woorden — toch nog een beetje feestelijk en netjes voor de dag kwam!

Je maidenspeech ging niet over gezondheidszorg, maar over het handelsakkoord met de Verenigde Staten. Daarbij plaatste je zelf een kanttekening over je ervaring en je kennis op dit terrein. Je had immers nog nooit over een vrijhandelsakkoord onderhandeld of er een ondertekend. Je zei toen ook dat je ervaringen bij het spelen van het onvolprezen spel Monopoly met je broers je een inkijkje hadden gegeven in wat ongebreideld kapitalisme met mensen doet. Zelfs de voetbalplaatjes van Frank en Ronald de Boer wisten ze je afhandig te maken. Daar is het allemaal begonnen.

Je hebt je overigens zeker niet gehouden aan het brede beleidsterrein van de gezondheidszorg. Je hebt je over heel veel andere zaken uitgelaten, zoals de kerstdrukke bij PostNL en — verrassend! — het belang van het dialect dat in jouw geboortestreek wordt gesproken.

Wat ik natuurlijk niet onvermeld wil laten is de coronatijd en de impact die dat heeft gehad. We kunnen ons, denk ik, allemaal nog wel het lege Kamergebouw herinneren, de

mensen die je tegenkwam voorzien van mondkapjes, en natuurlijk de vele debatten die we met elkaar voerden in die bijzondere periode, begeleid door het voortdurend schoonvegen van het spreekgestoelte en de interruptiemicrofoons. Ook jij leverde aan die debatten een belangrijk aandeel. Ongetwijfeld had je bij de aanvang van je Kamerlidmaatschap veel voorgesteld, maar dat dit onderwerp met zijn enorme impact jouw woordvoerderschap zou domineren, kon jij je niet voorstellen, en eigenlijk niemand van ons.

Je bent een zeer actief Kamerlid geweest. Veel moties, Kamervragen en amendementen heb je ingediend. Je was een van de actiefste indieners van vragen voor het vragen-uurtje. En nog recentelijk was je bezig met initiatiefwetten om het eigen risico in de gezondheidszorg afgeschaft te krijgen en om zorgbuurthuizen te realiseren. Je vertrek betekent dat je de verdere verdediging en afhandeling daarvan aan een ander moet overlaten.

Je jaren in de politieke arena hebben hun tol geëist. Je kiest nu voor een andere invulling van je leven. En hoe jammer ik het ook vind om weer een ervaren Kamerlid te zien vertrekken, wens ik je van harte toe dat het je brengt wat je ervan hoopt en verwacht. En met de geluiden op de achtergrond denk ik dat wij het allemaal ook nog wat meer begrijpen.

Dank voor je grote inzet en betrokkenheid, Maarten!

(Applaus)